

A S O R

A kasszás csaj arcán látszik, hogy túl sok Céline-t olvasott. Úgy dobálja maga mellé a felvágottat, meg a joghurtot, meg az élesztőt, meg azt a néhány doboz sört, mintha a csomagolásban és a pléhdobozban csakis emberi fekália meg vizelet lenne.

Épp azt a félliteres gint pötyögi be, mert a vonalkódolvasója bekrepált.

– Személyit kérnék – mondja nekem.

– Mit?

– Személyit – ismétli, és elásítja magát.

Az állkapcsát úgy rántja össze hirtelen, mintha valaki épp a farkát akarná bedugni a szájába.

– Csak a jogszi van nálam – válaszolom.

– Az nemigen lesz jó – motyogja maga elé.

– Miért nem?

– Mert az nem személyi. A személyit mutassa.

Mögöttem a sorban valaki idegesen felsóhajt. Egy pasas svájcisapkában meg olcsó Ray-Ban szemüveggel a képén, kifarol és áttolja a kosarát a szomszédos kasszához.

„Silvia”

Ez van a csaj mellére tűzött bilétára írva. „Brigádnička”

– Lépünk le, Sziszi! – bököm ki hirtelen.

Mindig is ki akartam ezt próbálni. Épp tegnap láttam egy filmet, amiben a srác az egyik supermarket kasszásával így akart lelépni.

„Már régóta figyellek” – mondta a kölyök, aki alig lehetett húsz-huszonöt éves.

Micsoda duma. Odahajolt az eladóhoz, aki lehetett már negyven is, és a bajsza is őszült. Valamit a pacák fülébe súgott, az meg behúzott neki egyet.

Nem nézek több cseh filmet.

Silvia kezében a bekrepált vonalkódolvasóval dermedten néz rám. Nyelek egyet és hozzáteszem, hogy hozza a gint is.

Silvia végigmér, aztán kinéz a mögöttem lévő sorra, vissza rám. Kimarkol a feje fölül néhány doboz Mars cigarettát. Úgy látom, két rövidet meg néhány hosszút.

– Hozz még néhány rövidet is – vetem oda és a tárcából előhalászok egy tízest. A pult-ra dobom felmarkolom gint meg a négy doboz sört és elindulok. Mögöttem Silvia teletömi a zsebeit cigivel, és ő is elindul utánam.

Holnaptól kénytelen leszek máshova járnai vásárolni.

– Hova megyünk? – kérdezi Silvia, miután a fotocellás ajtó sóhajtvá becsukódik mögöttünk.
– Itt lakom egy saroknyira – válaszolom és megbontom a gint.
Silvia arca ragyog az örömtől. Már nem olyan, mintha Céline-t olvasott volna. Már nem undorodik semmitől se. Se tőlem, se az egyik kapualjban csordogáló vizelettől. Látom, mert ahogy elhaladunk egy ilyen kis csermely mellett, ő belém karol, szórakozottan ide-oda tekintget, de a sárga tócsáról elkapja a tekintetét.
Ugyanabban a ritmusban lépkedünk, és a vizelettócsát is egyszerre, együtt lépjük át. Szinte repülünk. Sisi legalábbis biztosan.
A megbontott ginbe nem iszom bele, menet közben képtelen vagyok.
„Majd az egyik zebránál.”
Silvia nem áll meg sehol. Átbaktat az úttesten.
– Itt balra majd – mondom neki és a számhoz emelem az üveget. Meglassítom a lépteimet, de a csaj csak visz tovább.
A melléhez kap és letépi magáról a bilétát, rajta a nevével.
– Amúgy Judit vagyok – mondja és elneveti magát. Úgy báméskodik körbe-körbe, mintha most pottyant volna ide.
Reggel még szétrohadt körülötte a város, mondja. Amíg beért a munkahelyére, legalább egy tucatszor fogta el az öklendezés valahányszor észrevett egy köpetet a járdán.
– *Gyűlöltem* ezt a helyet! – kiáltja. – Most teljesen más, hogy itt vagy.
– Pedig már jó ideje itt vagyok – válaszolom.
Erre már nincs mit mondania.
Végül egy szót se szólunk egymáshoz az egész úton. Csak amikor felérünk a lakásomra, akkor kérdezi meg halkán, hogy merre van a mosdó.
– Itt végigmész – bökök a konyha és a nappali közötti sötét folyosóra –, és az a szétvert ajtó.
Együtt indulunk el, az útjaink pedig szétválnak a konyhánál. Leteszem a gint a pultra és két mustáropoharat veszek le az egyik polcról.
Közben hallok, hogy Judit – akire még mindig Silviaként gondolok, mikor csordultig öntöm a két poharat ginnel – kicsatolja az övét. Felhajtja az ülökét, ami kicsúszik a kezéből és óriási csattanással visszacsapódik. Aztán megszűr a foga között egy „Baszki!”-t, újra felhajtja az ülökét és erőteljes sugárral pipilni kezd.
– A hajam reggel még tuti sötétbarna volt – mondja, mikor belép a konyhába és megborzolja a haját. – Most meg tisztára vörös, figyeld!
– Szerintem te mindig is vörös lehettél – válaszolom.
Odanyújtom a mustáropoharat, ő pedig két kézzel összefogva belekortyol, mintha tea lenne.
– Mostanság olyan baromságokat álmodok – mondja. – Elmesélem, érdekel?
– Jó – bólintok. – De előbb feküdj le velem.

– Az utolsó dolog, amire emlékszem – mondja és rágyújt –, hogy épp Szűz Mária került sorra. – Judit jobb kezében a cigarettát tartja, ballal pedig lenyúl az ágy mellé és a melltartója után tapogatózik.
– Az agyadra ment ez az egész – válaszolom.
– Nem mondanám.
Megtalálja a keresett ruhadarabot, a pántot az ujjai közé csippentve felemeli, de mintha mindegy is volna, visszahajítja a földre.
– Miért szégyellik szeretkezés után magukat a nők? – fakad ki belőlem.
– Tessék? – kérdez vissza.
– Mintha szégyellnétek magatokat, azonnal öltözködni kezdtek.
Mintha meg se hallaná, a félig elszívott cigarettát elnyomja a mellette lévő éjjeliszekrényen. Feláll és öltözködni kezd.
– Szóval Szűz Mária ott sorakozott a kasszámnál. Kocsijában a kis Jézussal, vagyis... gondolom, hogy ő volt azt...
– Volt glóriájuk? – vágok közbe.

– Tessék?

– Volt raj – próbálom megismételni a kérdést, közben valami gin és dohány ízű slejmet köhögök fel és nyelek vissza. – Volt rajtuk glória? A fejük körül. Ragyogott olyan izé?

– Azt hiszem, nem volt – ráncolja össze a homlokát, mintha próbálna emlékezni. – Az asszony egyedül kezdett el kipakolni a szalagra, a csecsemő meg egyre csak bömbölt, valami édességet szúrt ki magának, amik ott lógnak a kasszagép körül. A szentanya meg egyre csak pakolta ki a tejet, kirántani való sajtot, meg a Pepsiket, meg legalább egy tucatot csokinyuszt, két üveg brandyt, két csomag valami likőrrel töltött csokitóját. Közben megszólalt a bemondó, valami mély zengő férfihang volt az, és azt mondta „Húsvéti akciónk keretében most olcsóbb a füstölt disznósonka.” Erre Mária odafordult a kisdedhez és gügyögni kezdett neki, hogy „Na, ki az? Ki volt az? Apu volt az? Az volt? Igen? Apu?” Közben lecsekkoltam az összes árut, ő pedig mindent visszapakolt a kosarába. Kifelé ment a gyerek újra rákezdett, zengett tőle az egész bolt. A bejáratnál két biztonsági őr állta az útjukat. A csecsemőt kiráncigálták a kosárból, mire az elhallgatott, de akkor meg az anyja kezdett visítani és siránkozni, ahogy a torkából kifért.

Judit hirtelen elhallgat.

– Nagyjából ennyi – jegyzi meg az ágy szélén ülve. Hirtelen felpattan, hogy indul, de aztán megáll a hálószoobaajtóban, és mintha meggondolná magát, vetkőzni kezd.

Még kétszer csináljuk. Közben elszívja szinte az összes cigarettát, amit magával hozott a boltból. Itt-ott megkínál, de visszautasítom. Rosszul vagyok már, mondom neki. Már fogalmam sincs, mi történik. Judit, vagy mit tudom én, Silvia csak szívja egymás után a cigiket meg a farkamat felváltva, elnyomja a félig elszívott csikkeket, abahagyja a lovaglást, mielőtt elélveznék. Addig csinálja ezt, amíg lassan én is kezdem magam egy félig elszívott cigarettának érezni. Közben Judit mond valamit Istenről. Erről meg eszembe jut gyerekkoromból, ahogy anyám kilencéves koromban minden vasárnap misére vitt. Nem csak engem, hanem a legtöbb velem egykorút elvitték az anyjuk vasárnaponként a templomba, és mindahányan, akik ott voltak, a legelső sorokban ültek. Engem nem engedett oda anyám, tudta, hogy csak végigpusmogom a többiekkel az egész műsort. Csupán egyszer ültem ott, amikor elsőáldozó voltam, mellettem pedig valami Ricsi, aki a velünk szemközti házban lakott a nagymamájánál. Ricsi egész idő alatt a húga meztelen képeit mutogatta a mobilján, amiket ő készített. Szóval eszembe jut, hogy egyszer csak hirtelen mindenki kórusban azt kántálja, hogy „Mélto és igazságos.” És most is ez jut eszembe, megragad bennem, mint valami ostoba sláger refrénje, vagy mint valami mantra, amikor hirtelen kiszakad belőlem, és Judit arcába nyögöm elhalóan, hogy „Mé-héltó és 'ga-haz-ságos”.

– Mi? – Judit döbbsenten felül az ágyban. Hátrasimítja a tincseit, amik az arcába lógnak. Mintha villám csapott volna belé, abahagyja a lihegést, én meg csak fekszem ott ziláló mellkassal, és Judit kezében a lassan ernyedő farkammal.

– Semmi, én csak... – nyögöm, de Judit lassan felemelkedik, és öltözni kezd. Öt perc múlva már becsukja maga mögött a bejárati ajtót.

Holnaptól egy két utcával feljebb lévő boltban vásárolok, remélve, hogy ott nem futok össze Judittal, vagy Silviával. Két doboz tejfölt meg egy csomag farfallet pakolok a pultra, amikor észreveszem őt, hogy a szomszédos kasszában csekkol.

„Kristina” – ez van a mellére tűzött bilétára írva. Az arca pedig megint csak olyan, mintha Céline-t olvasott.

Senkinek nem beszéltem eddig erről, kivéve Eddie-nek, akivel úgyis mindig csak akkor találkozom, amikor már részeg. Ő azt mondta, hogy szerinte én Jézussal feküdtem le. Hogy ez végül is nagyszerű dolog, de ettől csak még szarabbul érzem magam. ■ ■ ■